

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α'.

Εἶπε πῶς ἰσοζύγιο θὰ φέρῃ. . .
Καὶ τῷ φερε. . . 'ς τῆς Θῆβας τὸ ταμεῖο
Τὴν Κωπαίδα ἔδωκε γιὰ ταῖρι!
Εἶχαμε ἕνα. . . τώρα ἔχουμε δύο! . . .
"Α! ἴσα-ἴσα ἔρχεται τὸ ζῦγι,
Κι' ὁ τέντζερες μὲ τὸ καπάκι σμίγει! . . .

Β'.

Τῆς Θῆβας τὸ ταμεῖο ἢ πολλή
ἀγάπη ποῦχε ὁ ἕνας 'ς τὴν πατρίδα
'Εσκοπισε. . . Κανένας δὲν μιλεῖ! . . .
"Αγία καὶ καλά! . . . τὴν Κωπαίδα
'Ο ἄλλος ἐκατάπιε ἀπὸ ζῆλο
Διὰ τοῦ τόπου ἐκείνου τὴν ὑγεία. . .
Κ' ἔπειτα λένε ἀμοιβὴ εἰς τὸ φίλο
Δὲν ἐπήαινε τῆς Σπάνιας ἢ πρεσβεία!

Γ'.

Γέλοια, χαρές· κανεῖς, κανεῖς μὴν κλαίει!
'Ημέρα ἐξημέρωσε καλή! . . .
'Ἐψήφισε τὸ δάνειο ἢ Βουλὴ! . . .
Καὶ τώρα κολυμβοῦμε εἰς τὰ . . . χρέη!

Δ'.

Χαρίλαε Τρικούπη, νὰ μᾶς ζήσης!
Τὰ χρόνιά σου νὰ γένουν Μαθουσάλα!
Καὶ 'ς τὴ Βουλὴ μερόνυχτα καβδάλα
'Σ τὸν πόλεμο νὰ πάς καὶ νὰ γυρίσης,
Καὶ ἄλλα τόσα δάνεια ἀφοῦ φορτώσης
'Σ τὴ ράχη τοῦ λαοῦ . . . νὰ τὰ τεντώσης . . .

Ε'.

Τράκας καὶ Κασσιμάτης καὶ Δουζίνας . . .
Τριάς βουλευτική, σεπτὴ κι' ἀγία!
'Ω! μὴ φοβάστε· ὄσω 'ς τὰς Ἀθήνας
Εἶνε, δὲν ἔρχετ' ἄλλη ἐπιδημία! . . .

Σ'.

Πλούσιον ἢ παιδεῖα δὲν σὲ κάνει.
Μὰ κάνει κάτι ἄλλο· σὲ μαθαίνει
'Οσο καὶ ἄν ἔχῃς λίγο νὰ σὲ φθάνῃ,
Καὶ εἰς τὸ τέλος κάτι νὰ σοῦ μένῃ.

Ζ'.

Μιλεῖ· στιγμή δὲν παύει· ὄλο μιλεῖ.
Παρά αὐτὸς νὰ χάσῃ τὴν μιλιὰ του,
Ω! εἶναι εὐκολώτερο πολὺ
'Ο Δούναβις νὰ χάσῃ τὰ νερά του.

Η'.

Γελας μὲ δ,τι ἰδῆς, μὲ δ,τι σοῦ ποῦνε . . .
Καὶ δὲν γελας μὲ σέ, ποῦ ὄλοι γελοῦνε.

ΑΛΟΥΠΗΣ

Η ΚΛΕΙΩ

Μὲ τὴν τελευταίαν τοῦ ἔτους ἐτελεύτησε καὶ ἐν τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων, ἡ **Κλειώ**, ἡ ἑτέρα τῆς τεργεσταίας ξυνωρίδος τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων οὔτε ἡ ἦττον σοβαρὰ οὔτε ἡ ἦττον διαδεδομένη. Κουρασθέντες ἐκ τοῦ μακροῦ δημοσιογραφικοῦ ἀγῶνος, ὃν τολμηρῶς καὶ θαρραλέως ἐπὶ εἰκοσιτριετία ἤδη ἠγωνίσθησαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀλλὰ κέντρον ἔχοντες τὸν ἑλληνισμόν καὶ τὴν Ἑλλάδα, οἱ ἔντιμοι συντάκται αὐτῆς καὶ διακεκριμένοι λογογράφοι ἐπόθησαν τὴν ἀνάπαυαν καὶ ἡσυχίαν καὶ ἡ ἡσυχία αὐτῶν ἐστοίχισεν εἰς τὸ πανελλήνιον τὴν ἀπώλειαν ἐγκρίτου φύλλου. Καὶ λέγομεν ἐγκρίτου φύλλου ἄνευ καταχρήσεως τῆς λέξεως καὶ ἀποδίδοντες αὐτῷ προσηγορίαν σχηματισθεῖσαν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἑλληνικοῦ. Γραφομένη ἐν καθαρευούσῃ γλώσσῃ καὶ πολλάκις μέχρις αὐστηροῦ καθαρισμοῦ καὶ σχολαστικότητος ἡ **Κλειώ** καὶ ἐξ ὑποκειμένου ἐπραγματεύετο ἐκάστοτε τὰ ἀφορῶντα τὸ ἑλληνικὸν ζητήματα μετὰ δεινότητος καὶ ἐμβριθείας καὶ μετὰ τοῦ βαθέος ἐκείνου δημοσιογραφικοῦ αἰσθητικῆτος ὅπερ ἀποδύλοντο εἰς τὸ γενικὸν καλὸν καταφρονεῖ πολλάκις καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰς προλήψεις. Τούτου ἕνεκα ἐν τῷ μακρῷ αὐτῆς σταδίῳ, ἂν καὶ δὲν εὐρέθη πάντοτε ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ αἰσθητικὸν καὶ τὰς ροπὰς τοῦ ἔθνους, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπώλεσε τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸ γόητρον ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον περιέβαλεν αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ μόνον τοῦ πανελληνίου, ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου τοῦ δημοσίου τῆς Ἀνατολῆς. Ἦτο γνωστὴ ἡ **Κλειώ** ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς τὰς ἀποικίας τοῦ ἑλληνισμοῦ, παρ' Ἑλλησι καὶ Τούρκοις καὶ Βουλγαρίοις, εἰς τὸ ρωσικὸν καὶ εἰς εὐρωπαϊκὸν δημόσιον καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπαύγασμά τι γενικὸν καὶ ἀποτύπωμα τοῦ πανελληνίου πνεύματος, ὃ ἡ ἀθηναϊκὴ κίνησις εἶνε μία μόνον ὄψις. Διὰ τοὺς Ἕλληνας ἰδίᾳ ἐχρησίμευε καὶ ὡς μέγας ὀχετὸς δι' οὗ αἱ ἐντυπώσεις τοῦ μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ μετωχτεῦοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ γνώσις τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων εἰς τὴν Δύσιν. Ἡ Ἑλληνικὴ ἐπίσης ἐπιστήμη καὶ ἡ καλλιτεχνία καὶ τὰ ὄργανα αὐτῆς εὐρισκόν ἤχῳ εἰς τὰς στήλας τοῦ τεργεσταίου φύλλου καὶ ἐρμηνευτὴν ἐν αὐτῷ καὶ γνώστην ἄριστον. Κορυφαῖοι ἰδίως ἐν τῇ διαχειρίσει τοῦ πλουσίου ἠθασαυροῦ τῆς πατρίδος γλώσσης οἱ συντάκται τῆς **Κλειώ**ς εἶχον καταστήσει αὐτὴν προπαύτων ἄληθῆς γλωσσολογικῶν ἐργαστηρίων, οὗ τὰ προϊόντα ἐναπετυπώθησαν ἀνεξίτηλα εἰς τὴν γραφομένην γλῶσσαν. Ἡ **Κλειώ** ὑπῆρξεν ἐν γένει ὄργανον ἰσχυρόν, ὃ ἡ ἐπενέργεια εἰς τὸ ἔθνος δὲν παρήλθεν ἀσημείωτος καὶ οὐτινος ἡ ἀπώλεια ὡς εἰλικρινῶς ἐχαρακτηρίσθη καὶ ὑπὸ τῆς διδύμου συναδέλφου τῆς **Ἡμέρας** ἔσται δυσεπανόρθωτος. Πλὴν τῆς ἄλλης δημοσιογραφικῆς ὕλης τῆς τρεχούσης οὕτως εἶπεῖν ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ἡσχολεῖτο ἡ εὐρωστος ἐνέργεια τοῦ κ. Θερεϊανοῦ, πλοῦτος ὄλος διατριβῶν καὶ μελετῶν τοῦ νευρώδους καὶ πλαστικοῦ καλάμου τοῦ κ. Λιθαδᾶ ἀπεθησαυρίσθη εἰς τοὺς εἴκοσι τρεῖς τόμους οἵτινες θ' ἀποτελέσωσι τὸ μνημεῖον τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐκλιπόντος ὀργάνου, ὅπερ ἔσται ἐκ τῶν ἔργων τῆς δημοσιογραφικῆς ἐργασίας ἅτινα καὶ ἄξια τυγχάνουσι εἰδικῆς μνείας κατὰ τὴν ἀνέλιξιν αὐτῶν καὶ ἄξια μετὰ τὴν τελευταίαν διαρκεστέρως ἀπομνημονεύσεως. Ὁ **Ἀσμοδαῖος**, τοῦλάχιστον ὅστις εὐχεται ὀλιγώτερα τὰ φύλλα καὶ περισσοτέρους εἰς τὸ ἔθνος τοὺς καρπούς, δὲν δύναται νὰ μὴ ἐκφράσῃ λύπην διὰ τὴν ἀπώλειαν ἐνὸς τοιοῦτου φύλλου μὲν, ἀλλὰ φύλλου καρποφόρου καὶ εὐχόμευ.